

ת"ד 6179/08/08 - גמריאל חיימוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

ת"ד 6179-08-08 מדינת ישראל נ' חיימוב
תיק חיצוני: 11-955/2007

מספר בקשה: 15

בפני	כב' השופט משה גינות
מבקש	גמריאל חיימוב
נגד	מדינת ישראל
משיבה	

החלטה

1. בפני בקשה לפסיקת פיצויים לנאשם מר גמריאל חיימוב, בקשה הנסמכת על הוראות סעיף 80 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

2. אין מחלוקת שבתאריך 28 אוגוסט 2008 הגישה המאשימה כתב אישום כנגד הנאשם מר גמריאל חיימוב, בו יוחסו לו 3 פרטי אישום כדלקמן:

גרימת נזק לרכוש או לאדם; סטיה מנתיב; וחוסר זהירות.

3. בפרטי העובדות של כתב האישום נטען נגדו, כי בתאריך 8 ליוני 2007 סמוך לשעה 11:30, נהג מר חיימוב במשאית סגורה בחדרה ברחק הנשיא בנתיב הימני לכיון מזרח עד אשר הגיע לבית מסר 76. שם, כך טענה המאשימה, סטה הנאשם מנתיב נסיעתו שמאלה ופגע במכונית פרטית מסוג "דייהטסו" אשר היתה נהוגה על ידי מר אמסלם אברהם אשר נהג בה בנתיב השמאלי משמאל לנאשם ובאותו כיוון. כתוצאה מרשלנותו של הנאשם כך נטען גרם הנאשם לתאונת דרכים בה נחבל הנהג מר אמסלם ונוסעת אשר היתה עימו וכן, נגרם נזק לכלי הרכב.

4. בתאריך 12 ליוני 1999 התקיימה בתקי הקראה והדיון נדחה עקב אי התייצבותו של הנאשם. בתאריך 19 בדצמבר 2010 ביקש הסניגור עו"ד הראל סול דחייה לחצי שנה לצורך תזכורת תביעה. ביום 19 ביוני 2011 לא התייצבו הסניגור והנאשם והתיק נדחה שוב לתזכורת במעמד הצדדים ליום 30 אוקטובר 2011. במועד זה התייצבה שוב עו"ד סול והודיעה כי הנאשם כופר בעובדות כתב האישום, הדיון נדחה

עמוד 1

ליום 5 פברואר 2012 להוכחות. במועד זה החלו להשמע ראיות התביעה והדין נדחה ליום 8 ביולי 2012. בתאריך 14 נובמבר 2012 התקיים דיון בו הכריזה התובעת על סיום פרשת התביעה והדין נדחה לסיכומים ליום 2/1/2013. ביום 2/1/2013 נשמעו סיכומי הצדדים וביום 12 אוגוסט 2013 זוכה הנאשם מביצוע העבירות המיוחסות לו.

5. כאמור, ב"כ הנאשם עתרה לפסוק לנאשם פיצויים לטענתה היא נאלצה לבקש דחיות בתיק על מנת לפנות למאשימה ולשכנעה שאין כל מקום להאשים את הנאשם באחריות לתאונה זו. בנוסף, ציינה ב"כ הנאשם כי נפגשה עם ראש מחלקת התביעות במשטרת חדרה בניסיון לשכנעו לבטל את כתב האישום אולם ללא הועיל.

עוד ציינה ב"כ הנאשם, כי ביהמ"ש קבע בהכרעת הדין כי להאשמתו של הנאשם אין כל יסוד ולפיכך, לא היה כלל מקום להגיש את כתב האישום.

עוד טענה ב"כ הנאשם, כי בעת פסיקת הפיצויים, יש ליתן דגש על אופן התנהגותה של המאשימה במהלך ניהול התיק שכן מעבר לפגישה שהתקיימה עם ראש לשכת התביעות במשטרה, המאשימה לא שקלה את טענות ב"כ הנאשם כתוצאה מכך, נגרמו עינויי דין קשים ועינוי של ממש למבקש וכתוצאה מכך, הוא העדיף שלא להתייצב בביהמ"ש.

עוד טענה ב"כ הנאשם כי המשטרה לא טרחה לשלוח למקום התאונה בוחן לעומת הנאשם אשר עשה כן, והביאו לעדות בפרשת ההגנה. עוד הוסיפה ב"כ הנאשם כי בגין אירוע נשוא כתב האישום זה התנהל הליך נוסף בבימ"ש לתביעות קטנות שם נפסק כי הנאשם אינו נושא באחריות לתאונה אולם לא היה במתן פסק הדין זה כדי לגרום למאשימה לשמוע את טענותיו.

למבקש כך נטען, נגרמו עינויי דין רבים והוא נאלץ לשאת בהוצאות שכ"ט חרף מצבו הכלכלי הקשה.

6. כידוע עצם הזיכוי איננו מהווה עילה מספקת לפסיקת הוצאות ופיצויים. סעיף 80 לחוק העונשין מונה 2 עילות המצדיקות פסיקת פיצויים והוצאות. האחת, כי לא היה יסוד להאשמה והשניה, נסיבות אחריות מצדיקות זאת.

7. אשר ליסוד הראשון, דומה כי אין מחלוקת שיסוד זה לא מתקיים בעניינו, שכן מדובר במקרים של זדון או רשלנות חמורה בהגשת כתב האישום. בע"פ 4466-98 דבש נ' מדינת ישראל פד"י נו (3) עמ' 106-107, נקבע כי המבחן העומד מאחורי עילה זו הינו מבחן התובע הסביר והסיכוי הסביר להרשעה. עוד נפסק כי בהתאם לאמת מידה זו יש לבחון באופן אובייקטיבי האם לנוכח התשתית הראייתית שהיתה מונחת בפני התביעה היה התובע סביר וזהיר מגיע למסקנה שי מקום להגשת כתב האישום.

8. אשר ליסוד השני המנוי בסעיף 80 לחוק העונשין "נסיבות אחרות" אשר אימוצן מצדיקה פסיקת הוצאות פסק דין "דבש" המוזכר לעיל, נפסק כי עילה זו מתאפיינת בעמימות מכוונת, ולביהמ"ש נתון מתחם רחב של שיקול דעת בהפעלתה. בפסק דין דבש המוזכר לעיל חילק חשין את סוגי השיקולים המנחים את ביהמ"ש בבואו לפסוק פיצויים בעילה זו לשלוש קבוצות של שיקולים: **נסיבות הנוגעות להליכי המשפט עצמם טוב זיכוי של הנאשם ונסיבות אישיות של הנאשם שזוכה.**

9. בע"פ 5923/07 שיתאוי נ' מדינת ישראל פורטו מבחני משנה התאימים לכל אחד מן המבחנים. ראשית יש לבחון את התנהלות התביעה והנאשם. יש לבחון את אופי זיכוי של הנאשם, האם מדובר בזיכוי מחמת הספק או בזיכוי ממש. יש לשקול גם את נסיבותיו האישיות של הנאשם בפרמטר זה, יש להביא בחשבון גם את תוצאות ההליך על בריאותו של הנאשם, מצבו הכלכלי ועל נסיבותיו האישיות.

כאמור, על מנת לזכות בפיצוי על ביהמ"ש להשתכנע "כי לא היה יסוד לאשמה וכי המאשימה יכולה היתה לצפות כבר בשלב הגשת כתב האישום כי המבקש יזוכה בסופו של דבר".

בנסיבות המקרה דנן, המבקש זוכה בסופו של ההליך אולם, לא ניתן לציין כי לא היה יסוד להעמדתו לדין שכן, לטענת העד אשר נהג בפרטית, המשאית סטתה לכיוונו ופגעה ברכבו.

אמנם עד התביעה תבע את הנאשם בהליך בבימ"ש לתביעות קטנות ובימ"ש שם, דחה את התביעה, אולם אין לדרוש מן המאשימה להכריע בשאלת מהימנות וזהו תפקידו של ביהמ"ש לבחון את הראיות ולהעדיף את אלה המהימנות בעיניו.

10. אשר על כן, לאחר שבחנתי את פרטי הבקשה לפיצוי ומשלא התקיימו העילות לפיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין, החלטתי לדחות את הבקשה.

ניתנה היום, י"א שבט תשע"ד, 12 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.